

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116208039
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8116208039.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Viery Zolákovej v sporovej veci žalobcov: 1/ E. U., F.. XX.X.XXXX, Q. T. M. XXX/XX, XXX XX M., 2/ J. U., F.. XX.XX.XXXX, Q. T. M. XXX/XX, XXX XX M., zastúpených JUDr. Ladislavom Riedlom, advokátom, so sídlom Slovenská 46, 080 01 Prešov, IČO: 50490044, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenému: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 863 017, o určenie neplatnosti zmlúv, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 19C/129/2016-166 zo dňa 14.10.2021, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti výrokov II., III. a IV.

Ruší rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výrokov VI. a VII. o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu o určenie, že Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.5.2006 uzatvorená medzi žalobcami a žalovaným je neplatná, zamietol (výrok I.); Určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.5.2006 uzatvorená medzi žalobcami a žalovaným v článku I. bod 3 v znení: "Banka je oprávnená jedenkrát v kalendárnom roku upraviť výšku splátky v závislosti od koeficientu rastu, ktorého aktuálnu hodnotu oznamuje zverejnením (ďalej len "koeficient rastu"), a to takým spôsobom, že výšku splátky upraví tak, aby za predpokladu, že sa novourčená Výška splátky bude každoročne zvyšovať o koeficient rastu aktuálny ku dňu zmeny Výšky splátky, bola dodržaná konečná splatnosť úveru; zmena výšky Splátky je účinná rozhodnutím banky a bude v primeranej lehote po jej účinnosti dlžníkovi oznámená Oznámením. Banka je oprávnená jednostranne meniť hodnotu koeficientu rastu. Zmena hodnoty koeficientu rastu je účinná rozhodnutím banky a bude dlžníkovi oznámená bez zbytočného odkladu po jej účinnosti zverejnením", je neprijateľná zmluvná podmienka (výrok II.); Určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.5.2006 uzatvorená medzi žalobcami a žalovaným v článku II. bod 2 v znení: "Dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, Úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový projekt v zmysle úverovej zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Pre účely úverovej zmluvy sa VOP rozumejú Všeobecné obchodné podmienky vydané bankou s účinnosťou od 1.8.2002 a úverovými podmienkami Obchodné podmienky banky pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom s účinnosťou od 1.2.2006", je neprijateľná zmluvná podmienka (výrok III.); Určil, že Zmluva o zmenkovom vyplňovacom práve zo dňa 15.5.2006 zabezpečujúca Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.5.2006 uzatvorená medzi žalobcami a žalovaným, je neplatná (výrok IV.); Konanie o určenie o

neplatnosti Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, zabezpečujúcej Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.5.2006 zastavil (výrok V.); Žalobcom voči žalovanému priznal nárok na 100 % náhradu trov konania v časti, v ktorej bolo rozhodnuté výrokmi II. až IV. rozsudku (výrok VI.); V časti konania, o ktorej súd rozhodol pod bodmi I. a V. výroku rozsudku, nárok na náhradu trov konania stranám sporu nepriznal (výrok VII.).

2. Vychádzal zo zistenia, že žalobcovia uzavreli so žalovanou bankou dňa 15.5.2006 Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX podľa § 497 - 507 Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového úveru za týchto základných podmienok: výška úveru 1.300.000,- Sk, druh úveru - Úver plus na bývanie, typ a výška úrokovej sadzby: fixná 1 rok 6,25 % p.a. v deň uzatvorenia úverovej zmluvy, doba fixácie: odo dňa uzatvorenia úverovej zmluvy do 16.5.2007, lehota na poskytnutie úveru do 6 mesiacov od uzatvorenia úverovej zmluvy, spôsob poskytnutia úveru: jednorázovo bezhotovostne, poplatok za poskytnutie úveru: 7.100,- Sk z prostriedkov úveru, poplatok za správu úveru: 50,- Sk mesačne, výška splátky: 8.141,- Sk, splatnosť prvej splátky: 10.7.2006, počet splátok: 359, periodicita a splatnosť splátok: mesačne k 10.dňu v kalendárnom mesiaci, konečná splatnosť úveru: 10.5.2036, splatnosť úrokov: v posledný deň kalendárneho mesiaca, spôsob splácania: inkasným spôsobom z inkasného účtu, účel úveru: kúpa a rekonštrukcia RD, lehota na zdokladovanie účelu: 6 mesiacov od poskytnutia úveru. Toho istého dňa strany sporu uzavreli Zmluvu o zmenkovom vyplňovacom práve podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka a článku I § 10 zákona č. 191/1950 Zb. zmenkového a šekového zákona, pričom banka vystupovala ako remitent a žalobca v 1. rade ako vystaviteľ a žalobkyňa v 2. rade ako avalista. Dňa 16.5.2006 bola uzatvorená Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam podľa § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka a Mandátna zmluva XXXX/XXXX podľa § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, medzi bankou a záložcami a E.. D. J., L. G., E. E. Š. I. E.. D. R. zastúpeným zákonným zástupcom M. R.. Listom zo dňa 20.10.2015 banka oznámila žalobcom vyhlásenie mimoriadnej splatnosti Zmluvy o splátkovom úvere s tým, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) produktových, obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery J. J., I..J.. s účinnosťou od 1.1.2015 a to ku dňu 20.10.2015 s tým, že pohľadávku vo výške 35.717,30 eur majú uhradiť do 15 dní. Listom zo dňa 2.11.2015 banka oznámila žalobcovi v 1.rade začatie výkonu záložného práva na nehnuteľnosti parc. číslo zapísané na LV XXXX, k. ú. M., parcelné číslo XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 582 m², 111/1 záhrady o výmere 285 m² a rodinný dom súp. číslo XXX stojaci na parcele č. XXX. Banka zároveň oznámila, že začína výkon záložného práva predajom nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe v zmysle zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách v znení neskorších predpisov.

3. Predmetom konania je nárok žalobcov na určenie neplatnosti úverovej zmluvy pre neplatnosť takých neprijateľných podmienok, ktoré sú v tejto zmluve zahrnuté, že je podľa nich dôvodné predmetnú zmluvu posúdiť ako zmluvu absolútne neplatnú podľa § 39 OZ., ako aj určenie neplatnosti zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve., ktoré právne nároky je potrebné posúdiť v kontexte ustanovení § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, § 273 Obchodného zákonníka, § 53 OZ v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy, §§ 8,9 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy a § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

4. Keďže súd je povinný ex offo skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách podľa § 53 OZ, v zmluve o splátkovom úvere považoval za neprijateľné zmluvné podmienky tieto zmluvné podmienky: 1. Zmluvné dojednanie v článku I. bod 3 zmluvy o splátkovom úvere o úprave výšky splátky v závislosti do koeficientu rastu, ktorého aktuálnu hodnotu banka oznamuje zverejnením. Súd považoval túto podmienku za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože síce banka dohodla so spotrebiteľom zmenu zmluvných podmienok, avšak takým neurčitým a vágnym spôsobom, že pre bežného spotrebiteľa nie je možné, aby pochopil, na základe akých skutočností môže dôjsť a akým spôsobom dôjde k zmene výšky splátky. Pritom výška splátky je jednou zo základných podmienok úverovej zmluvy, ako to vyplýva z článku I.1. tejto zmluvy. Ak zmena hodnoty koeficientu rastu nie je bližšie vysvetlená v tomto zmluvnom ustanovení, a má byť účinná jedine rozhodnutím jednej strany úverovej zmluvy a to dodávateľom a druhá strana a to spotrebiteľ nemá možnosť reálne ovplyvniť výšku splátky ale je povinný plniť tieto svoje záväzky, niet pochýb, že toto zmluvné ustanovenie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. 2. Zmluvné dojednanie o inkorporačnej doložke. Súd považoval túto inkorporačnú doložku za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože nebola transparentne prijatá s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 3 písm. a) OZ. Súčasťou zmluvy neboli predložené spotrebiteľom na reálne a časovo primerané oboznámenie sa s nimi pred tým, než

deklarovali nielen túto skutočnosť, ale aj to, že s nimi súhlasia a zaväzujú sa ich dodržiavať. Žalovaný pristúpil k tejto svojej povinnosti odbornej starostlivosti pred uzavretím zmluvy len formálne a bez ohľadu na ochranu práv spotrebiteľov. Súdu ani neboli v tomto konaní predložené Všeobecné obchodné podmienky napriek tomu, že žalobcovia aj uviedli, že bližšie zdôvodnenie prijateľných zmluvných podmienok bude doplnené po tom, čo predmetné Všeobecné obchodné podmienky budú mať k dispozícii od žalovaného. Žalobca v 1.rade v žalobe namietal, že neboli súčasťou zmluvy a žalobca ich obsah nepodpísal, dokonca ich nemá ani k dispozícii a o rovnopis musel požiadať.

5. Hoci v Zmluve o splátkovom úvere zo dňa 15.5.2006 boli takto dohodnuté zmluvné podmienky, ktoré súd vyhodnotil za neprijateľné, nemožno ich vyhodnotiť ako také, ktoré by viedli k absolútnej neplatnosti celej zmluvy podľa § 39 OZ. Preto nebol dôvodný nárok žalobcov na určenie absolútnej neplatnosti tejto zmluvy. Preto žalobu o určenie absolútnej neplatnosti zmluvy o splátkovom úvere zamietol, ale vo výrokoch II. a III. určil neprijateľné zmluvné podmienky.

6. V časti, v ktorej sa žalobcovia domáhali absolútnej neplatnosti Zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve zo dňa 15.5.2006 ako zabezpečovacej zmluvy, aj keď bola uzavretá v čase posudzovania zmlúv o úvere len ako absolútne obchodné vzťahy, bolo potrebné túto zmluvu posúdiť cez prizmu ustanovení o ochrane spotrebiteľa a najmä § 52 a nasl. OZ, keďže táto úprava spotrebiteľských zmlúv bola súčasťou nášho právneho poriadku od 1.5.2004. V danom prípade síce došlo k dohode zmluvných strán o aplikácii § 262 Obchodného zákonníka na ich konkrétne právne vzťahy podľa tejto zmluvy, ale v čase uzavretia tejto zmluvy zmluvné strany zaväzovali ustanovenia § 266 Obchodného zákonníka o právnych úkonoch ako aj všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch podľa OZ, teda aj ustanovenie § 37 ods. 1 OZ, podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný, ako aj ustanovenie § 39 OZ o absolútnej neplatnosti právneho úkonu cez prizmu ustanovenia § 265 Obchodného zákonníka, podľa ktorého výkon práva v rozpore s poctivým obchodným stykom, nepožíva právnu ochranu. Odhliadnuc od spôsobu uzavretia tejto zmluvy v rozpore s poctivým obchodným stykom aj dobrými mravmi, pre ktorý tento právny úkon je potrebné považovať za absolútne neplatný, súd poukazuje aj na rozsah vyplňovacieho práva, definíciu zabezpečovanej pohľadávky uvedenú v článku I. bod 2 písm. a) - f) Zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve. Z obsahovej úpravy článku I bod 2 zmluvy, je jednoznačné, že bežný spotrebiteľ tomu, čo zabezpečuje vystavenie a odovzdanie blankozmenky a jej podpis a avalovanie, nemohol rozumieť. Určenie pohľadávky, ktorá má byť zabezpečená zmenkou, je neurčité a nezrozumiteľné aj pre právnikovu, široko a nepochopiteľne koncipované. Takto formulované ustanovenia nie je možné pochopiť a im porozumieť. Súd považoval túto zmluvu za absolútne neplatnú ako podľa § 37 ods. 1 OZ, tak aj podľa § 39 OZ. Keďže žalovaná banka napriek týmto skutočnostiam blankozmenku žalobcom nevydala, bolo dôvodné domáhať sa určenia neplatnosti Zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve. Preto súd v tejto časti žalobe vyhovel.

7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovení §§ 255 a 262 CSP. Keďže v časti o určenie absolútnej neplatnosti zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve súd žalobe vyhovel, bolo dôvodné priznať úspešným žalobcom v tejto časti žaloby nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Ohľadom časti žaloby, v ktorej došlo k zamietnutiu žaloby v časti o určenie absolútnej neplatnosti zmluvy o splátkovom úvere, lebo uprednostnil platnosť zmluvy pred neplatnosťou, však súd zistil neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú uvedené vo výrokoch II. a III. rozsudku, preto v tejto časti bolo dôvodné, aby súd priznal 100 % náhradu trov konania žalobcom voči žalovanému. Ohľadom časti žaloby, v ktorej došlo k zastaveniu konania pre späťvzatie žaloby ohľadom výroku o určenie absolútnej neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva, súd konštatoval, že bolo potrebné prihliadnuť k všeobecnému princípu prístupu spotrebiteľa k ochrane jeho práv aj takým spôsobom, aby nebol postihovaný za podanie žaloby, ktorá nie je zjavným bezprávím voči druhej strane, ak následne vyvstanú okolnosti, pre ktoré zoberie žalobu späť, hoci táto bola v čase jej podania dôvodná. Preto v tejto časti žaloby súd považoval za dôvodné, aby aplikoval ustanovenie o tom, že toto sú výnimočné okolnosti prípadu, pre ktoré by inak úspešnému žalovanému nemala byť priznaná náhrada trov konania podľa § 257 CSP.

8. Proti rozsudku voči výrokom II., III., IV., VI. a VII. v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v tejto časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Odvolanie podal z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne

rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

10. Voči výrokom napadnutého rozsudku, ktorými bola určená neprijateľnosť zmluvných podmienok, namietal, že sú výsledkom nepredvídateľného postupu súdu prvej inštancie, keď až zo samotného rozsudku sa žalovaný prvýkrát dozvedel, že predmetom konania sa stala aj otázka spotrebiteľskej prijateľnosti individuálnych zmluvných podmienok, pričom integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces je, že strana má počas celého sporu možnosť argumentovať a predvídať možné rozhodnutie súdu. Žalobcovia síce v podanej žalobe spochybnili určité zmluvné podmienky z uzavretej zmluvy o splátkovom úvere, nepožadovali však určenie ich neprijateľnosti, a to ani ako alternatívny alebo eventuálny petit. Absenciou akéhokoľvek oznámenia, že predmetom konania je aj otázka prijateľnosti zmluvných podmienok, bola žalovanému odňatá príležitosť vyjadriť sa, predložiť vlastné argumenty a uplatniť aj iné prostriedky procesnej obrany. Napadnuté výroky tak boli kreované bez toho, aby bol súd akokoľvek konfrontovaný so skutkovými a právnymi námietkami žalovaného. Aj odôvodnenie rozsudku následne nevyhnutne zlyháva v splnení obligatórnej náležitosti, ktorou je vyporiadanie sa s tvrdeniami a argumentmi sporových strán, a predovšetkým strany, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané. Takto negatívne poznamenané rozhodnutie nemožno považovať za vyhovujúce nárokom spravodlivého procesu.

11. Voči príslušným výrokom napadnutého rozsudku namietal hrubé porušenie práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie aj v tom ohľade, že súd prvej inštancie vôbec neaplikoval relevantnú právnu normu. Z odôvodnenia je úplne očividné, že právne normy, ktoré regulujú otázky významné pre rozhodnutie v príslušnom merite, vôbec použité neboli, naopak, boli nahradené úplne svojvoľnými názormi, ktoré nemajú v platnom práve žiadnu oporu. Nemôže byť pritom žiadnej pochybnosti, že základnou právnou normou, ktorú je potrebné aplikovať pri skúmaní spotrebiteľskej prijateľnosti tej - ktorej zmluvnej podmienky, je ustanovenie § 53 ods. 1 OZ, ktorá v skutočnosti vôbec nebola aplikovaná (resp. nebola aplikovaná ústavne konformným spôsobom). Jedným z hlavných znakov jej hypotézy je totiž požiadavka kvalifikovanej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Nestačí totiž akákoľvek nerovnováha v právnom (zmluvnom) postavení subjektov záväzkového vzťahu, ale musí ísť o nerovnováhu intenzívnu, čomu musí úplne prirodzene zodpovedať aj odôvodnenie súdneho rozhodnutia konštatujúceho neprijateľnosť. V napadnutom rozsudku sa však nič, čo by vyhovovalo týmto kritériám, nenachádza. Nie je nijako objasnené, prečo by ktorákoľvek zo zmluvných podmienok, ktoré boli vyhodnotené ako neprijateľné, mala zakladať práve kvalifikovanú nerovnováhu (a teda že nejde len o nerovnováhu bežnú). Už len absencia takéhoto vysvetlenia úplne diskvalifikuje napadnuté výroky v mantineloch spravodlivého procesu. Napadnuté výroky nie sú výsledkom riadneho a zákonného postupu. Aplikácia relevantných právnych noriem bola nahradená subjektívnymi domnienkami sudkyne, bezpodmienečná viazanosť zákonom ustúpila jej vlastným hodnotovým predstavám, ktorých zrejším spoločným menovateľom je rezignácia na neutralitu a nekritické protežovanie finančných spotrebiteľov. Neboli vykonané žiadne testy spotrebiteľskej prijateľnosti skúmaných zmluvných ustanovení, ako vyplývajú najmä z únijnej judikatúry, a viaceré zásadné aspekty hmotnoprávných noriem (napr. hodnotenie celého obsahu zmluvy) boli úplne vynechané. Kľúčové skutkové závery (napr. údajná nemožnosť oboznámenia sa s obchodnými podmienkami) boli účelovo vyfabulované, naopak, výsledky dokazovania (výsluch zamestnankyne banky), ktoré nevyhovovali vopred osvojenému naratívu, boli ignorované. Príslušné výroky napadnutého rozsudku sú tak výrazom justičnej svojvôle, keď zákon jednoducho vôbec nebol aplikovaný a uprednostnili sa povrchné zjednodušenia, aby sa „aspoň nejako“ odôvodnil ten „správny“ enunciat. Došlo tak k hrubému zásahu do práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie, ktorého kategorickým pilierom je legitímne očakávanie ktorejkoľvek strany sporu, že orgán verejnej moci bude postupovať a rozhodovať striktnie v súlade so zákonom.

12. Tieto námietky pôsobia úplne rovnocenne aj vo vzťahu k výroku o určení neplatnosti zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve zo dňa 15.5.2006. Ani tu sa súd prvej inštancie neunúval objasniť, na základe akého zákonného ustanovenia posudzoval procesnú prípustnosť korešpondujúceho žalobného návrhu.

13. K „úvahám“ súdu o údajných dôvodoch podľa § 39, resp. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa ani nemožno nijako bližšie vyjadriť, keďže postrádajú akékoľvek prepojenie so skutkovými okolnosťami,

ktoré by boli prejednané v doterajšom priebehu konania. Najmä vo vzťahu k argumentu o údajnej nezrozumiteľnosti, právo nefunguje spôsobom „niečomu nerozumiem, preto je to nezrozumiteľné“, ale aj tu sa uplatňujú - najmä judikatúrou stabilizované - presné a objektívne kritériá na posudzovanie atribútu zrozumiteľnosti právneho úkonu, a je povinnosťou súdu podporiť svoj záver v predmetnej otázke presvedčivými argumentmi, ktoré im vyhovujú so zreteľom na skutkové okolnosti toho - ktorého prípadu. Reagoval na právny názor súdu prvej inštancie o údajnom porušení povinnosti podľa § 5a ods. 1 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorého je neprípustné „zabezpečenie uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy zmenkou alebo šekom“. Aj v tomto prípade totiž súd jednoducho vynechal „nepohodlnú“ okolnosť vyplývajúcu z prechodného ustanovenia § 29b zákona č. 250/2007 Z. z.: „Ustanoveniami § 5a ods. 1 písm. b) a ods. 2 až 4 sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. májom 2014; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. májom 2014 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 30. apríla 2014“. Len samotná okolnosť, že zákonodarcu pristúpil k takémuto obmedzeniu používania zmenkových inštrumentov v spotrebiteľských právnych vzťahoch, totiž nemôže spätne a retroaktívne vyvolať neplatnosť dotknutého právneho úkonu. Úplne neudržateľný je názor súdu, že neplatnosť zmluvy by mala byť spôsobená následným „nevrátením blankozmenky“. Nielenže ide o dôvod úplne neznámy platnému právu, ale predovšetkým, boli opäť zmiešané absolútne nezlučiteľné právne inštitúty. Ak by boli žalobcovia presvedčení, že im nebola vrátená zmenka, hoci sa tak po práve malo stať, mali a mohli sa domáhať práve takej súdnej ochrany. To sa však nestalo.

14. Nič lepšie nepreukazuje tendenčný a nevyvážený prístup súdu prvej inštancie ako rozhodnutie o nárokoch na náhradu trov konania, keď žalobcom bola priznaná plná náhrada, zatiaľ čo žalovanému napriek nepochybnému úspechu v otázke platnosti zmluvy o splátkovom úvere a procesnému zavineniu žalobcov na zastavení konania v rozsahu otázky platnosti záložnej zmluvy, rovnocenný nárok priznaný nebol. Existuje hneď niekoľko dôvodov, pre ktoré je aj tento napadnutý výrok prejavom nesprávnej až svojvoľnej aplikácie práva: (i) napadnutý rozsudok v skutočnosti neobsahuje žiadne odôvodnenie, prečo žalovanému nebola priznaná náhrada trov konania v časti zamietnutia žalobného návrhu na určenie neplatnosti zmluvy o splátkovom úvere; (ii) nepriznanie nároku vo výroku VII. bolo chabo zdôvodnené statusom žalobcov ako finančných spotrebiteľov, úplne však bolo prehliadnuté, že počas celého konania boli zastúpení advokátmi, na ktorých dopadala nevyvrátiteľná domnienka odbornosti (čl. 11 ods. 3 Základných princípov Civilného sporového poriadku); (iii) súdu prvej inštancie vôbec neprekážalo, že neprípustne použil normativistický argument. Ak by sa podľa neho malo postupovať, na prítomnosť dôvodu hodného osobitného zreteľa podľa § 257 CSP by postačovalo postavenie spotrebiteľa, a teda veriteľovi by proti spotrebiteľovi nikdy nemohol byť priznaný nárok na náhradu trov konania, v rozpore so základnými zásadami, ktorými je ovládaná regulácia tohto inštitútu. Neexistuje však žiadna procesná norma, ktorá by len s povahou spotrebiteľského sporu spájala účinok v podobe paušálneho zbavenia povinnosti spotrebiteľa znášať náhradu konania, naopak, ustanovenie § 300 CSP výslovne vyžaduje, aby sa aj v tejto otázke použili všeobecné ustanovenia o náhrade trov konania. Nielenže neboli vykonané žiadne procesné úkony za účelom zisťovania konkrétnych skutočností, ktoré by bolo možné podriaďiť pod hypotézu právnej normy v ustanovení § 257 CSP, ale žalovanému nebolo ani len umožnené, aby sa k zamýšľanému použitiu tejto normy akokoľvek vyjadril.

15. Žalobcovia sa k odvolaniu žalovaného nevyjadрили.

16. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalovaného je dôvodné len čiastočne, a to v časti rozhodnutia o trovách konania.

17. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

18. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci v napadnutej časti, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení

rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

19. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd poznamenáva, že nezávislosť rozhodovania súdov sa musí uskutočňovať v ústavnom a v zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 ods. 1 a násl. Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v ust. § 220 ods. 2 CSP, ktoré stanovuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku a jeho záväznú logickú štruktúru. Odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

20. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, a to v každom štádiu civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

21. K námietke o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

22. Za inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) CSP sa považuje procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovanie manudukačnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmätočnosť súdneho rozhodnutia. Takáto vada však v posudzovanej veci indikovaná nebola.

23. Je nevyhnutné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

24. Podľa záveru odvolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých prvoinštančný súd založil svoje rozhodnutie a jeho postup bol v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP.

25. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, prebral a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Pod procesným postupom sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

26. Podľa ust. § 181 ods. 1, 2 CSP, po vyvolaní veci a úkonoch podľa § 180 žalobca prednesie podstatný obsah žaloby a vyjadrení podľa § 167. Žalovaný má právo vyjadriť sa k prednesu žalobcu. Strana môže odkázať na svoje písomné podanie. Po úkonoch podľa ods. 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

27. Vyššie uvedené ustanovenie je praktickým prevzatím už skôr platnej úpravy, podľa ktorej súd má eliminovať jav svojho pre strany prekvapujúceho rozhodnutia za pomoci ich upozornenia na možnosť použitia dosiaľ nepoužitého ustanovenia právneho predpisu, pokiaľ takéto ustanovenie považuje za relevantné a poskytnutia tiež možnosti, aby sa k možnému použitiu takéhoto ustanovenia vyjadrili. V prejednávanej veci pri rozhodovaní o veci samej prvoinštančný súd vychádzal z ustanovení tých právnych predpisov, z ktorých pri podávaní svojej žaloby vychádzali aj samotní žalobcovia. Za takýchto okolností vydaný rozsudok ohľadom určenia neprijateľnosti predmetných zmluvných podmienok nemožno označiť za prekvapivý. Z judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 OSP (teraz § 181 ods. 2 CSP), vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci. Preto porušenie uvedeného ustanovenia nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Navyše, keďže súd je povinný ex offa skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, nepochybil, keď o neprijateľnosti predmetných zmluvných podmienok rozhodol aj bez výslovného návrhu žalobcov.

28. Pokiaľ ide o možnosť vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve, ktorá bola uzavretá pred účinnosťou zák. č. 568/2007 Z. z., má odvolací súd za to, že táto je daná. Právna úprava spotrebiteľských zmlúv bola do Občianskeho zákonníka včlenená zákonom č. 150/2004 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.4.2004. Okrem vymedzenia pojmov spotrebiteľskej zmluvy, dodávateľa a spotrebiteľa, sa zakotvuje všeobecná zásada nepoužívať v spotrebiteľských zmluvách neprijateľné podmienky a príkladmo je upravený aj výpočet prípadov neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve a tiež ich následok v podobe ich neplatnosti (§ 52 ods. 1 až ods. 3, § 53 ods. 1, ods. 3 písm. a) až j) a ods. 4 OZ). To znamená, že Občiansky zákonník v čase vzniku zmluvy, ktorá je predmetom sporu (15.5.2006) už upravoval spotrebiteľské zmluvy vrátane neprijateľných zmluvných podmienok. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zák. č. 568/2007 Z. z. účinná od 1.1.2008 okrem iného širšie vymedzila pojem spotrebiteľskej zmluvy tak, aby sa odstránil stav zúženej aplikácie smernice, a pokiaľ ide o úpravu neprijateľných podmienok, len rozšírila ich okruh o ďalšie prípady. Keďže uvedená novela žiadne zásadné zmeny nepriniesla, bolo možné neprijateľnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve vysloviť už aj pred účinnosťou zák. č. 568/2007 Z. z. Ak by tomu malo brániť vymedzenie pojmu spotrebiteľskej zmluvy v pôvodnej právnej úprave, ktorá za spotrebiteľskú zmluvu považovala len odplatné zmluvy, ktoré sa uzatvárali podľa 8. časti a podľa § 55 a nasl. OZ, v tejto súvislosti je potrebné poukázať na ust. § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb., podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté nielen podľa Občianskeho zákonníka, ale aj podľa Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Takýmto kritériám sporná úverová

zmluva nepochybne vyhovuje, a preto treba mať za to, že už v čase jej vzniku išlo o spotrebiteľskú zmluvu.

29. Zmluvu o zmenkovom vyplňovacom práve zo dňa 15.5.2006 súd prvej inštancie správne posudzoval z titulu absolútnej neplatnosti z dôvodu rozporu so zákonom, t. j. v rozpore s ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Výkonu práva, ktorý nepožíva právnu ochranu, nebolo možné poskytnúť súdnu ochranu, na ktorú skutočnosť súd prvej inštancie taktiež správne poukázal, vrátane kolízie právnych noriem spojených so zachovaním a poskytnutím ochrany práv spotrebiteľa.

30. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou. Preto postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., III. a IV. ako vecne správny potvrdil.

31. Podľa § 255 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

32. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

33. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

34. Rozhodovanie o náhrade trov konania, ktoré predstavuje jeden celok, aj keď predmetom jedného konania môžu byť viaceré samostatné nároky, je vždy závislé od výsledku konania, t.j. od rozhodnutia vo veci samej, ktoré môže byť meritórne. Rozhodnutiu o trovách konania preto musí vždy predchádzať rozhodnutie o celom predmete konania, t.j. o všetkých uplatnených nárokoch (s výnimkou prípadu, kedy sa napr. konanie končí vo vzťahu k niektorému z účastníkov), len tak totiž možno posúdiť otázku úspechu a neúspechu toho ktorého účastníka konania. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie rozhodol o predmete konania tak, že návrhu čiastočne vyhovel, čiastočne ho zamietol a čiastočne konanie zastavil.

35. Odvolací súd nezdieľa názor súdu prvej inštancie, že súd vo vzťahu ku každému jednotlivému samostatnému nároku by mal samostatne rozhodnúť aj o trovách konania. V zmysle zásad vzťahujúcich sa na rozhodovanie o trovách konania je totiž možné priznanie náhrady trov konania buď účastníkom na strane žalobcu alebo účastníkom na strane žalovaného, a to v spojení so zásadou zodpovednosti účastníka za výsledok konania, ktorá je vyjadrená v § 255 ods. 1 a 2 CSP a v prípade (čiastočného) zastavenia konania i v zmysle § 256 ods. 1 CSP, ktoré vyjadruje výnimku zo zásady trov konania podľa pomeru úspechu vo veci a ktoré vyžaduje zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania, pričom je potrebné prihliadať na celkovú úspešnosť účastníka v konaní.

36. V zmysle citovaného ustanovenia § 255 ods. 1 CSP má žalobca vo veci plný úspech vtedy, keď súd vyhovie jeho žalobe v plnom rozsahu. Žalovaný má vo veci plný úspech vtedy, keď súd žalobu v plnom rozsahu zamietne. O žiaden z takýchto prípadov v tomto konaní nešlo. Ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle citovaného ustanovenia § 255 ods. 2 CSP náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch účastníkov (oboch strán) vo veci a od úspechu účastníka (víťaznej strany) odčítať jeho neúspech (t.j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má účastník právo, aby mu druhý účastník (druhá strana) nahradil pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhému

účastníkovi, je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

37. Pri uplatnení viacerých samostatných nárokov sa musí ich samostatnosť prejavíť aj pri rozhodovaní o trovách konania (pozri R 28/1970; tiež rozhodnutie NS SR, sp. zn. 7 Cdo 39/2011). To znamená, že aj otázku úspechu a neúspechu v konaní toho ktorého účastníka treba hodnotiť vo vzťahu ku každému uplatnenému nároku samostatne. Pri číselnom vyjadrení náhrady trov konania (t.j. peňažnou sumou) bude treba celkový náklad týkajúci sa celého nároku, ktorý tomu ktorému účastníkovi vznikol, rozdeliť v pomere k výške uplatňovaných dielčích nárokov a v rámci týchto dielčích nárokov posúdiť mieru úspechu a podľa nej priznať náhradu úspešnému účastníkovi.

38. Základné právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby postup a rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné, aby rozhodnutie obsahovalo dostatok relevantných dôvodov objasňujúcich výrok a súčasne, aby takéto rozhodnutie nebolo arbitrárne. Toto sa týka aj rozhodnutia o náhrade trov konania. V súlade s aplikovateľnou judikatúrou odôvodnenie o trovách konania treba posudzovať v kontexte celého rozhodnutia (I ÚS 230/04). Ak súd rozhodne o náhrade trov konania, musí sa vždy zaoberať otázkou úspechu v konaní, zavinenia, prípadne okolností hodných osobitného zreteľa. Súd prvej inštancie sa v danom prípade vyššie citovanými ustanoveniami, ktoré sa týkajú rozhodnutia v časti o náhrade trov konania, neriadil. Súd prvej inštancie v danom prípade postupoval nesprávne, keď o trovách konania rozhodol dvoma samostatnými výrokmi. So zreteľom na uvedené bolo dôvodné rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch VI. a VII. o trovách konania zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP.

39. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude riadiť sa názorom odvolacieho súdu, v naznačenom smere posúdiť otázku úspechu v konaní s ohľadom na zavinenie za čiastočné zastavenie konania. Úlohou súdu prvej inštancie bude zároveň posúdiť aj prípadné okolnosti hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania v konaní úspešnejšiemu účastníkovi. Až následne súd prvej inštancie znovu rozhodne o trovách konania tak, aby jeho rozhodnutie vychádzalo z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci a bolo v naznačenom smere aj riadne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnené.

40. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávny obsadený súd,
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 430 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi odvolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods.1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné ak:

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desať násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania, len príslušenstvo, pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b).

Na určenie výšky určenie minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napadá môže dovolateľ rozšíriť, len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).